

ΩΡΑΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί' Αθήνας.

Έτος ένεννέντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τόν χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μία φορά θέ θγαίνω,
κι' όταν έγω έπινοάω — κι' όποτε μου καταβάνει.
Συνδρομητής θέ έξι ώρας — γιατί λεπτά έίν έχωμ.
και 'όταν 'Αθηνών τόν πόλιν — και είς τών άλλωθενών.
και είς τών 'Ελλάδα έθνη — έθνος νέος κι' έντροπών.
Συνδρομή γρά κάθε χρόνο — αυτά φράγμα είναι μένα.

γιά τή ένα όρας μέρη — ένα φράγμα και 'εσέ χίος.
Κι' ένα φύλλο έν κρατής — έγινε συνδρομητής,
κι' έσπορος τών παρ' έν δίαι — θέ τών πάγ μαύρο είδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' αύταίς προς έμέ.
Γιά τή σόρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Τού Δεκεμβρίου δεκαένέα,
φτώχεια και πείνα τά μόνα νέα.

Δώδεκα και τετρακόσα
και σαχλή Βουλή σιγάσ.

Σιγή δραματική και συγκινητική.

Είς τόν Τρικούπν έρχεται ό Φασουλής με Ξύλον
ή όπισω άντιπρόσωποι έπιτροπών ποικίλων
και κλέδον ίκετήριον, μ' άλλαλαγμοίς και κτύποις,
ό δέ Τρικούπης όμιλεί ώς τύραννος Οιδίπους).

Ρ. Ό τέκνα, νέα γενεά του Κάδμου του μεγάλου,
του πόντον διαπλάττει τρικουμιόδους σάλου,
προς τή έμπρός μου έρχεσθε με κλέδους ίσπετιμνοί,
καράλυτοι, σακατήδες, καραδοστασιμνοί ;
καπνός παντοίων θυσιών έθλώσε τήν πόλιν
και πάντες σπεύδου προς έμέ τόν άρχικαποκόλην.
Άγιε σύ πρώτος, Φασουλή, κι' όμιλει άντ' αύτών
προς τή έδώ συνήθετε με ύρος ίπαιτών ;
έξ δια προθυμότητας έγω θέ σας συνόρωμ
και δυνατό τάδύνατα προς χάριν σας θέ κάωμ.
καίτοι ή φοβίσι θέ ;... λαλήθετε ταχίως...

Πρώτος λαλεί ό Φασουλής ώς ίερεύ άρχαίος).

Ρ. Βίαιος, Τρικούπν, ό κρατών τής χώρας τής μεγάλης,
προς ό λαός καθήτησε πραγματικώς χαμηλάς.
Ό μίν μικροί και άπειροι άκόμη νεοσσοί
αναζών πώς τοίς 'άσφαξες με σφύρος 'στό κρασί,
ό δέ βαρείς με τό βαρύ τών νέων φόρων βάρος
καίονται μ' 'Ίώθων υπομονήν και θάρρος

κι' άκούραστοι 'ετή ράχη τών βαστούν τών χαμηλικά
βελώντες νυχθημέρον σαν έγκυος κακοίκα,
και τρέχου με τά τίσορα και γίνονται παρ' έ
μαζί με τοίς χαμηλόνες είς τήν Καπνικαρία.

Καθένα παραδέρνεται ξεχωριστό συνάρι,
οί δ' έλεκτοί, Προθυπουργή, οί δημοσιογράφοι,
έκ τών όποιων είς κι' έγω, τινάζου τόν γιακά των,
και σαν νά μήν τοίς έθθαναν τά τόσα ξεσικά των
βαρύς δακμόδ και τό χαρτί του τύπου φοβρίζι
κι' ό Φασουλής μαζί μ' αύτοίς σαν όχεντρα σφυρίζι.
Ό δέ λαός προσκλήθεται 'στας άγοράς ίκέτης
και τρώει τά μανίκια του ό κάθε τσαναμπής
και τοίς βαρούς περικυκλώ του Χρηματιστηρίου,
πού μαλεβράσι γίνεται και χαλαρός Κυρίου
Σαλεύ' ή πόλις συμπασα, τρίζου τών όρρωμν χαλίκες,
κι' είς τούτους άποκρίνεται πολύς τριγμός όδόντων,
φθίνου τής γής τής κλασικής οί καρποφόροι κάλυκις
φθίνου κι' άγίλοι, Πρόεδρε, κτηνών άρσταντών,
ολίθρου δαίμων στυγρός ίνίσκαής 'στην πόλιν,
φέρων έπαράτων λιμών, χολίραν και πανώλην,
και τόσο άσυνήθιστο μας ξεροστιβών τοκοί
κι' άγριεμένοι ριχνονται οι Φράγχοι έδώ πέρα
ώσαν νά τοίς έραγώμας κι' έμεις τό περιουκόκι
ώσαν νά τοίς 'σκούτωμας και μάνα και πατέρα.

Πλήν σὶ καθικετεύομαι αἰ σύντεχναι ὄλοι
 κ' αὐτὰ σοῦ λέγουσ' δυστυχίαις ἐνοικνωματώπαισι :
 νὰ πάσῃς πλείον τοῦ λοιποῦ γιὰ φόβου νὰ μὰς ψάλλῃς
 καὶ νίε φόρο 'στὸ κροαὶ καθόλου νὰ μὴ βάλῃς,
 κ' ὁ κόσμος θέλει νὰ μῆθῃ, γιὰτὶ μὴ τὸ μῆθος
 ἔμπορὶ νὰ πῆ πῶς ἡ Ἑλλάς πρῶρισται νὰ ζήσῃ,
 κ' ὅταν παραμυθώσωμ' ἐν δόγμασι χαμπέρι
 ὅταν ἔ γίρο-δαμβολοὺς καμμάρι φόρᾳ μὲ πέρῃ.

'Ἄλλ' ἡ Πανεγέντοσι σὰς βεβαίως θὰ γνωρίζῃ
 πῶς κατ' αὐτὰς ἀκρίθην σπουδαίως καὶ τὸ ρυζὶ,
 παραπονείται δὲ πικρῶς καθίνας πατριώτης,
 ἡ γλώσσα του καὶ δι' αὐτὸ στιγμὴν δὲν σιωπᾷ,
 κ' ἂν μὰς παραῖξῃ τᾶντερα δεινὴ εὐκαλιότης,
 ρυζὶ φτηνὸ δὲν θὰ ἔβρωθ' νὰ κάνωμε λαπα,
 καὶ τότε καθὲ ἄντερο θ' ἀμολήθῃ μὲ φόρᾳ.
 μήτε κανίνας, Πρόεδρε, θὰ τραγουδῇ σὰν τῶρα :
 εἴδου ἰ μάνα, πῶς μυρίζῃ
 τὸ σπανακὶ μὲ τὸ ρυζὶ.

Κ' ἂν θῆλῃς μὲ τὴν Θιμίαιά ὁ κόσμος νάχῃ σχίσεις
 τέλος εἰς τὸ χαρτόσημον κανίνα μὴν προσβίσης,
 καὶ πῆς εἰς τὸν Σιμόπουλο νάλθῃ 'στὰ σὶγκαλά του
 καὶ νὰ μαζέψῃ γρήγορα τὰ πάνοφα μαλακὰ του,
 γιὰτὶ κ' αὐτὸς ἰθαλθῆσι νὰ παίξῃ τῶρα ρόλον
 κ' ὡς Δράκος κοκορεύεται, Λυκούργος, Μίωξ, Σέλιον,
 καὶ μὲ τὰ Νομοσχίτζα παραπολὺ μὰς ἔμπησι
 κ' ἡ Θίμις εἰς τὰ χεῖρα του τὸν ἰαβόλο τῆς ἔρῃκῃ,
 καὶ ὅσο γαιδάρον ἄχυρα δὲν ἔρσιαι νὰ δικάσῃ
 καὶ τὴν βαρεαὶ τῆς ζυγαριᾶ ὅτῃ ράχῃ του θὰ σπάσῃ.

'Ἐν τούτοις ὅμως κ' ἔμποροι πολλοὶ ἐκ τῶν Πατρῶν,
 ποῦ μὲ τὴν φοχτε τᾶχυρα δὲν ἔμαθαν νὰ τρῶν,
 δὲν ἔρω πῶς μυρίστηκαν πῶς εἶχ' ἡ φάβα λακκο
 καὶ νὰ μὴ βάλῃς ἀπειτιῶν ὀσμοὺς καὶ ὅταν ταμπάκο.
 Ἄς ἀκουσθῇ παρήγορος κ' εἰς τούτους ἡ φωνὴ σου,
 ὅσοι κ' ἔκινουσι τῶς πετωχοὺς μὲ τῆς χρυσαῖς μαγιάις σου,
 καὶ μία πρίζα ρουφῆξῃ ταμπάκου καὶ φτερνίσου
 γιὰ νὰ σοῦ πούμι, Πρόεδρε, κ' ἡμῖς ἐμὲ τῆς ὑγείας σου.

Καὶ τῶρα πάντες ἀφανοὶ χωρὶς νὰ λέγουσ' τίποτε
 προσμύνοι νὰ ἐνωτισθοῦν τὸν ἦγον τῆς φωνάρας σὰς,
 κ' ἂν μὰς γλυτώσῃς, Πρόεδρε, θὰ μείνωμε ζήλοτες
 θεράποντες τῆς σεβαστῆς ἀρετομουτσουναράς σὰς.

Τρ. Ὁ παῖδες εἰκτου ἔξιοι, δὲν ἄγνοῦ καθόλου
 ὅτι τραβάτε βάσανα καὶ φτώγιμα τοῦ δαμβόλου.
 Σέρω καλά πῶς πάσχετε καὶ τάχεται χυμίνα,
 κανίνας ὅμως ἀπὸ σὰς δὲν πάσχει σὰν κ' ἡμῖνα.
 Ἡ λύπη ἐνα ἕκαστον ἰδίῃς τῆμῃ μόνου,
 ἀλλ' ὅμως ἡ ἐμὴ ψυχὴ δι' ὄλους εἶμι πόνου,
 καὶ ὅθ' πολλὰ ἰδακροσα, παμφιλτατοῦ μου παῖδες,
 καὶ συνεσκήθην μ' Ὑπουργοὺς καὶ Βουλευτὰς μεμπηίδες,
 κ' ἰαγὴν μου ἔγαν πάντοτε τὴν παύνοτον ἀγάπην
 καθ' ὅλα πολυμέριμος πολλὰς ἰδοὺς ἑπάτῃν.

Κ' ὡς ὁ Οἰδίπους ἄλλοτε λιὸν οἰκτιρῶν κλαίοντα
 ἀπέστειλεν εἰς τοὺς Δελφοὺς τὸν Μενεκλείδῃ Κρίοντα
 νὰ ἐρωτήσῃ πῶς ἔμπορὶ ὁ κόσμος νὰ γλυτώσῃ
 πρὶν ἐκ τῆς νόσου τοῦ λιμοῦ ἢ θῆξῃ τὰ ταῦτάσῃ,
 ἔσει κ' ἐγὼ ἀπέστειλα παντοῦ ἀντιπροσώπου
 νὰ ἐρωτήσῃσιν μὲ σκουζὴν 'στοὺς μῆσα κ' ἔξω τόπους

ἂν εἶναι διαβίσιμος κανίνας δαισιτῆς
 κ' ἐκ τῶν δεινῶν γλυτώσωμε μακρὰς Σαρκαοστῆς;
 ἀλλ' ὅμως πῆγαν γιὰ μαμμὴ κ' ἐκάθισαν λιχνοὺς
 καὶ δὲν θὰ ἔβρουν μὲ φανίται μὴδὲ κερρεβελοῖνα.

Γνωρίζετε πολὺ καλά, πτωχοὶ μου πατριώται,
 ὅτι λιμοὺς ἐμάτωσεν ὁ πῶς Θεοδαίους τότε
 τάλε κοουλε σὰν κ' ἡμᾶς, κ' ὁ εἶκος τῶν Λαδβάκων
 ὕπιστη μῆρας συμφοράς, ὅπου κακὸ σοῦ θέλει,
 ἂν καὶ ποτὶ δὲν ἔβαλε δασμοὺς καὶ ὅταν ταμπάκων
 καὶ μήτε τὸ χαρτόσημον ἰδάρουν μὲ τίλῃ,
 ὁ δὲ κερφίς κ' ἡ ζάχαρ καὶ ἑλλάλα πρῶιόντα
 ὅτ' ὅτ' ἰδοὺ δασμολόγιον δὲν ἦσαν ἀκριβὰ,
 μήτε κανίνας μετοχὰς ἀγόραζε καὶ φόντα
 καὶ πας Θεοδαίος ἔβαλε τὴν σκουρμα τοῦ στραβᾶ.

Γνωρίζετε πολὺ καλά πῶς ὁ κλεινὸς Οἰδίπους,
 καθὼς τὸ προεμάντευσεν ὁ τῆς Πυθίας τρίπους,
 ὕπεκυψεν εἰς τῶν Θεῶν τὸν χόλον καὶ τὴν μῆνιν
 καὶ τοῦ λαοῦ τὸ νηστικὸν ἰσώθη σκυλόλογι,
 ἡ δ' Ἀντιγόν' ἡ προσφιλεὴ μαζὶ μὲ τὴν Ἰσμήνην
 τυρλὸν τὸν ὑπεβάσταζε καὶ τὸν ἔχειρωγόμην.
 Ταῦτα διεβύλλισεν τρελλὴ τὸν μύθον φημὴ,
 ἀλλὰ κ' ἐγὼ, ποῦ μὲ καλεῖ σωτήρα τῆς ἡ χώρα,
 στραβὸς σὰν τὸν Οἰδίποδα γιὰ μάλαμα κ' ἄσχημ
 ἀπὸ τὸν Λόου καὶ τὸν Ροῦ χιερρωγώμοιμα νὰ ζῶμαι,
 κ' ἔκειν ὁ δὲ ποῦ χαιρῆσαι κοντὰ τὰν νὰ γυρῶναι,
 εἰχῶν θείην στήμεν Ἰσμήνη κ' Ἀντιγόνης.

'Ἀν σύννεφα ἡμάρωσαν τῆς δόξης μας τὸν ἴλιον
 κ' ἂν ἀπ' ὀπίσω μὰς ἔμπερῃσιν μὰς καθίσαν παλοῦμα,
 πλὴν τὰς ἐκθίσεις τὸν κ' ὁ δὲθ θὰ γράφουσι τὸν Ἀπρίλιον
 μῆλις ἰθῶντι νὰ τᾶντερα καὶ τᾶγινωροκουκίμα.
 Ὡς τότε, ποῦ τῆς κάσσις μὰς χρυσὸς θὰ κατακλιζῆ,
 ὡς τότε ποῦ τὴν γῆμον τὰν θὰ πῶν ὁ Ἄγγλογάλλαι,
 ὁ κύριος Σιμόπουλος τοὺς νόμους θὰ σκαλιζῆ
 ὡς ποῦ παρακαλιζόντας τὰ μάττα τῶν νὰ βγαλῆ.
 Ὡς τότε θὰ περάσωμε μὲ τῶς ἰπερωτήσις,
 ποῦ τῶσον ῥέπει πρὸς αὐτὰς τῶν Βουλευτῶν ἡ φύσις,
 ὡς τότε θὰ δονώμεθα δὲν τὸν ζουρλομανδῦσαν,
 ὁ δὲ κυρίαρχος λαός, ὁ μῆγας καὶ πολὺς,
 θὰ παίξῃ τὴν πασιγνώστον ἐκείνην κομφῶιν
 τὸ σύστημα ροχαλεπὸ 'στὰ πάλκα τῆς Βουλῆς.

Ὁ τίνα οἰκτου ἔξικ καὶ φορολογημένα,
 μὲ τὴν θερμὴν ἀγάπην μου καὶ τῶρα σὰς ἐνδού,
 γνωρίζω καὶ μυρίζομαι τῆς τύχῃς τὰ γραμμῖνα,
 πῶς εἶναι τὸ συναλλαγμᾶ μὴ καὶ πενήντα δού,
 πῶς Βασιλῆα βάσανα τραβᾶτε ἀληθῶς,
 πῶς φήνεσι εἰς κῆμον κακοῦντων βεβαίως,
 ἀλλὰ κ' ἐγὼ τὸ φῶσιμον δὲν βλίτω ἀπαθῶς
 καθὼς ἡ μήτηρ τῶν ἐπτά ἰκίνοιων Μακκαβαίων.
 Σὰς βεβιαῖ πῶς φήνομαι μαζὶ μὲ σὰς ἔξ ἰδού...

Φ. Εἰς ὅλα αὐτὰ, Πρωθυπουργί, σοῦ λέγω μόνον ἐξούσιον.
 Τρ. Ἐξούσιον πολλὰς φορὰς ὡς τῶρα, Φασουλῆ,
 ἀλλ' ἡ φαγοῦρα δὲν περᾶ, μὲ τράει πρὸ πολὺ.
 Φ. Σήνω τὸ χεῖρ τὸ ἐρβί, ἀπάνω τὸ δεξιὸ σου,
 καὶ πῆσι 'στὸ κρεβάτι σου καὶ ζῦσου, ζῦσου, ζῦσου.
 Γιὰ ζῦσου φόβου καὶ βαρκοῦς ὁ κόσμος κ' ἂν φαναζῇ
 μὲ νῦσου μὲ τὸ χωρτῶ, μὲ ζῦσου μὲ τὸ νεζὶ,
 κ' ἂν δὲν ἔμπερῃ νὰ ζῦσαι κ' ἀπὸ ἔμπερῶτα καὶ
 ἰπτερῆσι, Πρωθυπουργί, σ' ἔμῃνα νὰ σὶ ζῦσου.

Έναν τρανό άφηντικό,
πού 'μπρός του κόσμος σκύφτει,
ξύνω μί τουβλο μαλακό
και μί τόν τυροτρίφτη.

Ξύνω κι' Έληνά,
πού 'γράφτασι
και μαραμμένη στίχει,
ξύνω κοιλιά,
πού 'χόρτασι
μ' Έγγλίζικο μπιφτίκι.

Ξύνω κι' ατύκά, πού φαίνοντα
πώς δέν ιδρόνουσ' όθλου
και μήτε ξεκουφίζοντα
μί τόκουσ' του διαβόλου.

Ξύνω κι' αυτά τά χείλια,
πού πάντοτε μάζ έταξαν
λαγούς μί πετραχήλια
και 'στ' άστρα μάζ έπίταξαν.

Τήν μύτη όπου 'φήλωσε
'στά δάνεια χωμίνη,
μά σήμερα 'χαμήλωσε
κι' είναι συναχωμίνη.

Τήν κεφαλή πού 'γέννησε
'Ισοϋγιών πλουτών,
κι' όλ' ή πατρίς άρμένισε
εις τάνοικιά μί τούτων.

Τό κεφάλι τάσημίο,
πού μί κτένι φιλοντισίνο
τούκασι κομψή χωρίστρα
ή Αύλή μας ή τσακιστρά.

Ξύνω και πόδια πού κρατούν
και μίς 'στ' άγκάθια τρέχουν,
και περπατούν και περπατούν
και κούρασι δέν έχουν.

Ξύνω κουτέλο μεγάλο,
πού σοφίζεται πολλά,
και τόν κάθε 'Αγγλογάλλο
μίς 'στη μούρη κουτούλα.

Μά ξύνω και τόν άφάλο,
πού τού τόν έλυσ' ό Λό,
και χίριμ, πού γερό παρ
είχαν φουκτώσι μιά φερά.

Ράχη πού ίκυρτώθη,
σβίρκο πού 'ζεσερκόθη
ώς πού νά καταπίση
καθένα Καραπάνο
και κάθε κουδερνάντα
πώς ή 'Ελλάς θά ζήση
και μί τού παραπάνω
και σήμερα και πάντα.

Ξύνω Τρικούπη τόν τρανό,
πούχη πρώτη μί τραχανά,
μά τού τόν έθγαλαν ξυνό
και δέν τόν έθαγε ξανά.

'Αλλά κι' έγώ άκόμη
ή δημοσία γνώμη
ξύνω ιδιαίτερος
όπισθόν τι μέρος,
και γράφο ίκεί πέρα
τούσ' Φράγκους μακαράδες,
πού κοπανούν άέρα
ζητώντας μας παραδέσι.

Τρ. Μά ξύνεις, μά τό ζύσιμο δέν όφελεί... τού κάκου !...
και μίαν πρίζα όστε μου παρακαλώ ταμβάκου
νά φτερισθώ μαζι μί σζε, πού τόνου μί τιματε,
νά 'δω μί τά φτερισματα πούσ' τάχη μί θυμάται.
Πώς τόνου θά πεινάσωμεν καθόλου δέν έγνωρίζα
και σάν άσπός έρουσκωνα και τόνεργια βαριάζα,
μά όστε μου νά μωρισθώ κι' όλίγη πιπιρόριζα
και βάλτε μου μιά κόκκινη 'στό στόμα πιπιριά.

(Φθάνει τυφλός ό Περικλής ως μάντις Τειρεσίας).

Τρ. 'Ό μάντι, λάλησον εύθύς μετ' έσυνουισθίας...
γνωρίζεις πείον νήσημα τήν πόλιν κατατρώγει
κι' άν τούτο θά θεραπειυή; ...

Π. Άμμ' όί; άν έχρις τύχη...
Τρ. Μά τήν σοφή σου μακτικην τό νόσημά μας κρίνει...
Π. Δεινόν ή γνώσις, άν ποσώς λωσιτελής δέν είναι.
Τρ. 'Αλλά τί τρέχει κι' άθυμω προσήλθεις έδώ πέρα ;
Π. Γιατί θαρρώ πώς κάνομε κουβέρι τόν άέρα.
Τρ. Τριάντα μία ό χρυσός τιμάται και μισή.
Π. Μάθε λοιπόν πώς συνεργός τής πάνας είσαι σύ...
Τρ. Τούτούτους λόγους άναϊοίσι άναφανδόν προσφέρων
νομίζεις άτιμώρητος πώς θ' άπομεινις, γέρον ;
Π. Κι' άν δέν μ' άφήσ' ή τύχη μου 'στό μέλλον άτιμώρητον,
άλλ' εις σημάιον ό λιμός έγγίξει άπροχώρητον.
Τρ. Πώς είπες ;... ίπανάλαβι δέν έννοησα κάλλιον.
Π. Δέν όφελεί 'στά νεύρα μας τό βρομοισχόν κάλιν.
Τρ. 'Αλλά δέν βλίπεισ' παντελώς τών άλλων τά καμώματα,
θεόστραβε κατά τόν νου, τά τ' όσα, τά τε όμματα.
Π. 'Αν είμ' έγώ, Πρωθοκυργέ, θεόστραβος κανάγια,
θαρρώ και σύ πούσ' δέν κιντίζε μί μάτια κουκουδάγιας.
Τρ. Είσεις πανάθλιος και σύ, και τώρα ξύνου, γέρον.
Π. 'Απού τό θλιεις ξύνουμαι, δέν λέγω περαιτέρω.
Τρ. 'Ό μεγαλείον ζηλευτόν, ό σύ, 'Αρχή και πλούτε,
όποιός δόλος γύρω σου και φθόνος έξαπλούται.
Πολύ δικαίως έλεγες κι' ό Θεόωρής έκίνους
πώς τόν έδολιεύετο μηχανορραφών σήνης.
Κι' έγώ τά έδη σήμερα παθίαι και χειρότερα...
κρίσις και φθόνος έμπαθής μί πολυμούν άμφοτέρη.
Βεβαίως έργον εύκόλον δέν ήτο τούτόντος
έκ τούτου τού μιάσματος τήν πόλιν νά καθαρή,
και νά γμείση μί χρυσόν εύθύς κι' εκ τού μη όντος
τό τρυπημένο κι' άδειανό τού Κεντρικού πιθέρη.

Όστ' εκ θεών κι' έξ οιωνών έγνωρίζε κανείς
άν θ' άνακύψη ό αετός τών κειμηλίων τόπος,
όταν έγώ κατίθισα, θεός εκ μηχανής,
νά λύσω τού νομίσματος τήν κρίσις όπως όπως,

τὸν ὄρκον δὲ 'στ' Ἀνάκτορα κατὰ τὸν νόμον ὤμωσα
 κι' εὐθὺς τὸ στόμα τῆς Σφιγγὸς πρὸς ὤραν ἀπειστώμωσα.
 Ἄν τὼρα δὲ μὲ τρίγωνο περιπλανομῶ σάκκο,
 μὰ δὲν θὰ γίνα δούλης σας κι' ταπεινὸς λακίς σας...
 τέλος κι' 'στὸ χαρτόσημο, δασμὸς κι' 'στὸν ταμπάκο,
 καὶ πσοῦτ μὲ τῆς ὑγιείας μου καὶ πσοῦτ μὲ τῆς 'δικαίης σας.

Ἐγὼ δὲν παρσύρομαι μὲ τὸν γινωμῶν τὸ ρεῦμα
 καὶ μ' ὅσα κάθε σύγχρονος κι' ἂν ψάλλῃ Τειρεΐας,
 πλὴν μὲ δασμὸς θὰ βαρυνθῇ καὶ τὸνα κι' ἄλλο πνεῦμα
 κι' αὐτὸ ἀκόμη τῆς φιλῆς κι' ἐκίνο τῆς δασείας.
 Σὰς εἶπα πὺς καθίνας σας ὄφειλε νὰ πληρώνη,
 μ' ἐπιτροπῶν παράπονα ταῦτ' μου δὲν ἰδρόνει,
 καὶ εἰγὼς νῆμαι Μιχαίρου ἀρσενικῆ καὶ μάγος
 θὰ ἐκδιώξω μόνος μου τῆς πόλεως τὸ ἄγος.

Φ. Ὡ σὺ, ποῦ κάνεις μὲ τὸν Λὸ καὶ μὲ τὸν Ροῦ παρία,
 εἰσάκουσον παρακαλῶ κι' ἔμὲ τὸν ἱερέα,
 κι' ἄς συσπεφθῶμεν ὄλοι μας λαθραίως κι' ἐν κρυπτῶ
 πὺς τοῦ λαποῦ νὰ μὴ ζήτουσ ἂν δανειστοῖσι λιπτώ.

(Ἀρχίζει ὁ χορὸς
 νὰ ψάλλῃ σοβαρώς.)

Τίς οὗτος, ποῦ μάς ἔσκαος μ' οἰκονομίας μέτρα ;
 κάθε πτωχὸς καλαμπράς ἄς ρίξῃ πίσω πέτρα.
 Ἄς φύγῃ καθεὶς ἐξ ἡμῶν
 τὴν χώραν αὐτὴν τῶν λιμῶν.

Μὲ πῦρ τοξείης κι' ἀστραπῆς
 ἐπιτροπῶν ἐπιτροπῆς...
 μ' αὐτὸν δὲν κάνομε χωρὶὸ
 κι' ὄλοι πετινόντες καὶ γυμνοὶ
 φωνάζομε αμωρὴ Μαρτίῳ,
 'στὴν βρῦσι γιὰ νερὸ σὰν πᾶς
 κῦττα μὴ σπάσῃς τὸ σταμί.

(Ἀντιστροφή δευτέρα,
 πολὺ σοβαροτέρα.)

Σεισμὸς τὰ πέρατα δονεῖ...
 σαφὴς δ' ἀντήχησ φωνὴ

πὺς ἐξερφθῆκαμε μὲ τὸ καρβουδιστῆρι
 κι' ἀκόμη δὲν ἐμάθαμε
 πὺς τὸση σφίξ' ἴπαθαμε,
 ὅπου ντοτόρου κανενὸς δὲν ὀφείλει κλυστῆρι,
 κι' ἢ πόρτα μὲνει σιγηλῆ, λῆς κι' εἶναι μοναστῆρι.

Ποῦ τὼρα ὁ χρυσὸς φοιτᾷ ;
 εἰς ὕψος ἀφραστον πετᾷ
 μετ' ἀκαρτήτου τάγουσ,
 γιὰ νὰ μὴ νίψη χειρετᾷ
 τοὺς Μαρκεθωμομάχουσ.

Ἄπο τὸ ὕψος σου, χρυσὸ,
 κατίθα γιὰ νὰ φεῖμα,
 γιὰ νὰ μὴ ζεῦμα χερσετᾷ
 καὶ τοῦ ψωμοῦ ψοφᾷμα.

Μὰ νὰ ! πηγαίνει πρὸ 'ψηλὰ
 'στὰς παρακλήσει μας κωφῶς,
 καὶ λόγια χρῆσιμα πολλὰ
 μάντις ἐλάλησε σοφῶς.
 Νὰ τὰ δεχθῶ ; νὰ τάρνηθῶ ;
 κι' ἐλπίζω τάχα νὰ σωθῶ ;
 μένω βωβὸς καὶ ἀπορῶν...
 ὅρος καὶ μέλλον καὶ παρὸν
 καὶ τὸν κακῶν μας τὸν καιρὸν.

Ὅταν ρεμβαζῶ
 λόγια διαβαζῶ
 καὶ τὰ θαρρῶ
 σὰν παραμύθια
 καὶ κολοκῆσι
 'στὸ πατερό.

Μούντζαις μάς γράφει μαύρη πλάξ
 κι' ὁ Λὸ κι' ὁ Ροῦ καὶ κάθε βλαξ
 γροθιαίς μάς δίνουν ἐναλλάξ
 καὶ πᾶτ καὶ κιοῦτ καὶ πῦξ καὶ λαξ.

Τρ. Σὶ χειρετῶ, λαὶ φυλῆς καὶ ράτσας ψωραλαίς...

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἀναχωρεῖ πεσοῦσ τῆς αὐλαίας.)

Βιβλία μερικὰ πολὺ σημαντικὰ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπους κι' ὁ ἐπὶ Κολωνῶ,
 μεταφράσαις ἀρίστη κι' ἐκ τῶν ἐπιλοκώτων
 τοῦ Βλαχου τοῦ Ἀγγέλου, ποῦ δὲν τὸν ἱπαινῶ
 ἂν ἔρχον τὸν εἶπω ἰργάνῃ τῶν γραμματέων.
 Κομψότατον καθ' ὅλα καὶ τιμαλφεῖς βιβλίον...
 πωλεῖται 'στῆς Ἐστίας τὸ Βιβλιοπωλείον.

Τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει Ἀγάλματα Κορῶν...
 συνέγραψε Σοφρούλης μὲ κάλλος γλαφυρὸν,
 τῆς Ἀρχαιολογίας ὀρηγητῆς καὶ μισθῆς
 καὶ κάτοχος τῆς τέχνης καὶ γλώσσης τῆς ἀρίστης.
 Ἄντι σαχλῶν ἱπαινῶν καὶ ἄνευ σημασίας
 τοῦ πρίπει μόνον ἔβρα χρυσῆς Καθηγηταίς.

Ἐκαὶ ὀλίγαις ποιηταίς, μ' ἄλους λόγουσ ἀγγελταίς,

Ἄ Ὀλύμπια τοῦ Τσοῦλου Εὐνοδοχεῖον νέον,
 ὅπου τὸ πλῆθος τρώγει Λουκοῦλλον Ἀθναίται.
 Ἐκεὶ γιὰ τοὺς πελάτας ὁ Τσοῦλος θυσιάζεται
 κι' ὁ πλεόν τσαναμπίτης μ' αὐτὸν ἰθουσιάζεται.
 Ἐτὸν δρόμον τοῦ Σταδίου φεγγεβολεῖ κι' ἀστράφτει
 καὶ μυϊγαίς ἱκεὶ πέρα κανεῖς φαγάς δὲν χάρφτει.

Χρυσάνθημα, ποιήματα κι' ἀνέκδοτα καὶ νῆα
 τοῦ φίλου Εὐγενίου Λάντς, εἰς ἱερτυσιῶν γενναία.
 Ἐντὸς μιστοῦ ἐκδίδονται κομψῶ μὲ χάρτην ἀρίστην
 κι' ἂν γίνετε συνδρομηταὶ θάνατι πολὺ εὐχάριστον.

Ρωμαιοὺ Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικῶν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἄβριον 'στουὺς δρόμους βγαίνει...
 Ὄχ ! παιδιὰ μου, τί θὰ γένη.